

Асенъ Калояновъ.

Българската слава

Отъ Охридъ синъ, отъ Вардара и Струга,
презъ планини, полета и джбрави
долитатъ пѣсни рой, една отъ друга
по - хубави, като девойки здрави.

Гласътъ имъ кършенъ стига до Балкана,
оттамъ отекналъ слиза въ долините
на Срѣдната-гора — благоуханна —
и се издига пакъ въвъ висините.

Оттамъ се прѣска въ звуци мили, родни —
и съ тѣхъ прелита въ ширните простори
на Тракия, и, презъ полята плодни
зарѣянъ, тихо далнините пори.

Лети къмъ Бѣлото-море, прелита
тозъ гласъ и носи българската слава,
вѣнецъ красивъ отъ звуци ѝ изплита
и съ него ѝ челото украсява.

И тозъ вѣнецъ отъ звуци мили, родни
не ще увехне никога — въ мечтите
лелѣянъ, днесъ въ полята неизбродни
той свѣти съсъ завета на дѣдите.
